

tuíciója „Harmadik Szemével” nem. Irigyen gondolok vissza rá, ifjonti szeretetem kései eláradásával; mert ami benne végképp megragadott, hogy testi valóságában csakúgy, mint emlékében, élet és művészet *öntvénye* volt; s hogy életéből és művészetéből *egységes remekművet* alkotott – ez az ő apoteózis. Míg élt, cimbalmozott; míg cimbalmozott – élt.

A napokban rábukkantam erre az adatra: ugyanabban az évben halt meg, mint Édesapám.

1958 kora nyarán Londonban, kartondobozban hozta a posta, ormótlan ónkupakot halásztam elő a gyaluforgácsból, s rajta a név és az évszám. Édesanyám kívánságára az övét összeöntöttem apám hamvaival, s most onnan néznek le rám, egy faragott, tabernákulumforma mahagóni kegyszekrényből, a könyvespolc tetejéről. De hol van Aladár...? S ez készítette Füst Milánt második nekrológja megírására: „*Mért telik meg könnyel a szemem, valahányszor rágondolok? Talán azért is, mert nemcsak hogy meghalt, hanem még el is égették, s így semmi, de semmi nem maradt belőle...*” Innen tudom, hogy a Farkasréti temetőben hiába keresném.

Azzal érdemelte ki tiszteletünket, mert „vesztett ügy” bajnoka lett volna? S úgy hát mégis Wanda Landowska spinétje lett volna az „igazibb”? Vagy Polihimnia neki ítélte a pálmát: a cimbalom és zengettetője tolmácsolta hívebben Scarlattit, Couperint, Bachot?

A zenebeszéd oly istenáldotta mesterei ők, akik ebben a *holtversenyben* üdvözülnek.

Csak valaki szűrná le utcahosszat az ő maga faragta cimbalomverőit, mind az ötvenet, a farkasréti Rácz Aladár úton – tudom istenem, hamar idő múltával fává terebélyesednének, fasorra sokasodnának.

Kántor Péter

GYERMEKDAL

A halál, az valahol messze jár,
sok teendője van, sokat kaszál,
és egyszer majd lekaszál engemet.

Ha elmúlik a tavasz, el a nyár,
üzen nekem a halál, megtalál,
rám hullajt egy elsárgult levelet.

Ne félj! ne félj! ne félj! – sűg a halál,
valaki széke mögé lép, megáll,
s megreccsen akkor az a szék, lehet.

Ki ül azon a széken? Senki már!
s a halál, az valahol messze jár,
de egyszer majd lekaszál engemet.

KÖDBEN

Talán elmúlok – mondtad. Nincs semmi dolgom.
Mit felelhettem volna? Hogy élj nekem?
Szolgálj, légy a rabom apaszerepben?
Szeress örökké, hogy könnyebben viseljem el az életem?
Vagy mondtam volna azt, hogy ugyan, butaság!?
Vagy hogy rendben van, és ne törődj velem!?
Mit? Hogy a köztünk lévő köteléket ezennel eloldom?
Azt soha! De mondhattam volna akármit, a rák
rég döntött már helyetted és helyettem.

Aztán... aztán elmúltál, bár nem teljesen.
Csinálj valami jót! – hallom a hangod.
Nincs semmi dolgod? Hát legyen! Legyen!
És messzebbről, egy szinte idegen:
Vagy átúszta már a folyót? Megmászta a hegyet?
Megszólt már a havasi kürt neked?
S akkor megkondítom a ködben a harangot,
hogy halld túl a folyón, túl a hegyen.

FEBRUÁR HÁROM

Amikor elvették a személyi igazolványodat,
bevontak, töröltek a sorból, kiiktattak,
és ezzel hivatalosan is megkezdődött
végérvényes másságod: nemléted.
Egy darabig még érkezett a nevedre posta,
de már nem terítettünk meg neked,
a széked üresen állt, vagy más ült rá,
és a születésnapod hirtelen értelmét veszítette.
Hiszen minek a halottnak születésnap?
Meg az élő is mit kezdjen vele már? Semmit.
Csak elfelejteni, azt se tudja,
kitörölni az emlékezetéből, kiiktatni.
Sétál a fejében a fölös számmal.
Jól van ez így? Jól van! És látja:
Mint az akváriumban a halak,
madarak úszkálnak az égen ide-oda.